

FAROESE A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
FÉROÏEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
FEROÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)
Lundi 14 mai 2007 (matin)
Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Grein og tulka **annan** av fylgjandi tekstum:

1. (a)

Bátabløðini (brot)

Tað berst mær fyri, at so nógv er at minnst afturá um bátabløðini frá barnadøgunum. Man tað man helst ikki vera av tí, at vit leiktu so ofta við tey, heldur tí, at vit gjørdur tað so sjaldan, og at hesin leikur á ein serligan hátt nam við barnasinnið og tí beit seg so fastan í hugan.

Tá ið eg nú seksti ár seinri siti her og minnst, er tað ikki torført at skilja, hví hesin leikur
5 hongur serliga væl við minnið.

Tað eru kanska ikki øll, sum hetta lesa, ið vita, hvat bátabløð eru; tí skal tað verða nevnt her, at tað eru blákollur, sum standa við búnandi fræ, tá ið krúnubløðini eru dottin av, og plantan stendur við tí trístrenta* fræhylkinum sjónskum.

Tað var, sum so mangan millum børn, at tað at velja eitt spæl kundi stinga seg upp soleiðis
10 eftir ráni. Vit kundu sita á vøllinum onkun dag og vera upprádd fyri spæl. Eitt barn kundi ráða til hetta, eitt annað til hatta, men eingin undirtøka varð, vit komu ikki fram á nakað, sum kundi fáa allan flokkin einmælt at vera við. Men so kundi alt í einum eitt okkara reisa seg upp, vera ivrigt og rópa: “Bátabløðini eru komin, vit fara at henta bátabløð!” Tá kundi allur flokkurin leypa á føtur, ginsamur og fúsar: “Ja, ja vit fara at henta bátabløð”.

Tá fóru vit altíð niðan í Lindisnes. Tað er – so lægið tað ljóðar – ikki eitt nes, men ein lítil kluft, við brøttum bakkum hvørjumegin. Her, í teimum turru, væl vallaðu bakkunum, vuku bátabløðini; tey vóru ongantið nógv í tali, men so mikið, at tað bar til at finna eina plantu til hvørt barnið, sum við var.

Teir framligastu dreingirnir kluvu upp í bakkarnar eftir bátabløðunum; so hvørt, teir
20 funnu, blakaðu teir niður til tey smærru børnini, sum sótu við Lindisnesá í kluftabotninum og eygleiddu teir; tí sjálvir máttu teir nýta báðar hendur at klúgva við. – Eg minnst, hvussu eg kundi sita á árabakkanum og øvunda teimum, sum kluvu eftir bátabløðum, undrast á, hvussu djarvir og raskir teir vóru, longdist eftir at vera ein av teimum. – Og tá ið eg so ein góðan dag var millum teirra, ja, tá var tað ikki stórvegis longur, tá var tað okkurt annað, sum lokkaði frameftir.
25 – Soleiðis var barndómurin og ungdómurin, altíð okkurt, sum var har burturi at tráa eftir; tað tú hevði í hondini, var bert stokkut tað mest verda, tað mest verda var tá fremri aftur, tú legði til brots eftir tí, burtur í tann bláa fjarleikan, tú sást fyri tær.

Tá ið nóg mikið var hentað, komu dreingirnir niður úr aftur teimum brøttu bakkunum. Nú fara øll oman aftur við Lindisnesá, til hon kemur út úr kluftini og rennur út í Klovageil;
30 her verður hon møk og breið. Tá tekur eitt av teimum størstu børnunum øll bátabløðini og býtir tey sundur millum øll børnini, sum við eru.

Nú eru øll hesi smáu andlitini stóroygd og álvarsom, tí nú skal leikurin byrja. Vit eru lágsmælt og ganga varliga, orðalítil, tí nú er álvara á ferð.

Hvørt barnið tekur eitt bátablað í hondina, slítur eitt hylki av og tekur varliga teir tríggar
35 pungarnar í hylkinum sundur. Hvør hesin parturin er nú meinlíkur einum báti, og í “bátinum” eru “menn”, tað eru fræini – fýramannafør, seksmannafør, og upp til seksæringar; tað, sum er yvir tólv, er ferðafólk, sum hevur biðið sleppa sær við.

Nú setur hvørt barnið sín bát í ána at sigla. Tað galt ikki kappsigling, men tað galt um at koma fram, at báturin kom heilskapaður oman til Geilajørðslækjuna, sum var niðari í ánni. Tá var
40 komið á mál. Um báturin síðani fór fyri lækjuna og fyri skeytið gjørdi einki, tí tá var leikur lokin – liðugt!

Hetta strekkið, bátarnir skuldu sigla ígjøgnum, var ógvuliga ringt farvatn; har var nógv grót í ánni – grynur, boðar og sker, hólmar og óslættir íðukálvar, streymtangar. Bátarnir kundu renna á land, sigla saman, hvølvast í ringum sjógv, hvørt av sínum.

45 Her gingu so børnini alspent og eygleiddu hvørt sín bát, høvdu kanska eitt strá í hondini, og kundu hjálpa bátinum burtur úr einari íðu, hann var komin at mala í, fáa hann aftur á flot, um hann var rendur á land, okkurt sovorðið lítið. Men hvølvdist hann – og tað gjørdi teir flestu – so var spælið tapt.

50 Og her lá lagnan á! Allir okkara barnadreyamar vóru í bátinum, alt, sum vit stundaðu eftir, skuldi henda, tá ið vit vórðu størri. Og tá ið ein bátur við so dýrum farmi fórst, kundi barnið, sum átti, bera ta svíðandi sorg. Men kom báturin fram í øllum góðum oman til Geilajørðslækjuna, ja tá var frøi, tá gingu dreyrnir út, vónirnar, langtánin eftir øllum, sum skuldi verða, tá ið vit vuksu til.

Heðin Brú (1971)

* trikantaða

1. (b)

Myrkrið reyða

Tú væntar kanska kvæði
um blómur, ást og látur,
men í svörtum sorgarklæði
kann eg ikki vera kátur.

5 Mitt lyndið tað er sortnað
og burturrikið –
tað kenst so deyv't og storknað
sum kaldur reyður sveiti.

10 Eg syrgi mínar brøður,
og teirra blóð mæ'r tálmar,
tí eru mínar røður
sum tungir myrki'r sálmar.

15 Tey lög, eg havi hómað
í grønum torueldi,
í songi mínum blóma
við angistbundnum veldi.

20 Av eldi og av deyða
og bleikum morgunroða,
er runnið myrkrið reyða,
sum songir mínir boða.

Karsten Hoydal (1946)